

Sygn. akt I C 2479/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Anduła-Dzikowska

Protokolant: st.sek.sąd. Ewa Napieralska-Dłużniewska

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **R. L.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz R. L. kwotę (...),00 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2479/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 stycznia 2011 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie C. I. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od R. L. kwoty 8.691,98 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, iż dochodzona kwota wynika z umowy o kartę kredytową numer (...) z dnia 14 stycznia 2008 r. zawartą przez pozwaną z (...) Bank S.A.

(pozew – k. 2-5)

W dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie VI Nc-e 62064/11 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. wydał nakaz zapłaty w niniejszej sprawie.

(nakaz zapłaty – k. 6)

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Podniosła, że powództwo nie zostało udowodnione co do zasady jak i co do wysokości, a nadto roszczenie jest przedawnione. Wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

(sprzeciw – k. 82-84)

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 r. Sąd przywrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 20-21)

Pismem z dnia 23 stycznia 2017 r. pozwana zakwestionowała, jakoby została poinformowana o zmianie wierzyciela. Podniosła, że złożone przez powoda do akt sprawy kopie dokumentów są nieczytelne. Zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwana zanegowała również, aby posiadała zobowiązanie dochodzone pozwem. Pozwana wskazała, iż powód udowodnił jedynie okoliczność zawarcia przez pozwaną umowy o kartę kredytową z (...) Bank S.A. oraz umowę o przelew bliżej niesprecyzowanej wierzytelności.

(pismo procesowe – k. 88-89v)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2008 r. R. L. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o kartę kredytową V. G. M. Bank numer (...). Przyznany całkowity limit wypłat wynosił 5500 zł, zaś dzienny 2200 zł.

(bezsporne, nadto kopia decyzji – k. 71-74)

W dniu 14 grudnia 2009 r. (...) Bank S.A. zawarł z C. I. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem umowy była również wierzytelność względem pozwanej wynikająca z nakazu zapłaty wydanego przez VII Wydział Grodzki dla G.-P. w sprawie VII Nc 8955/08 na kwotę 7.953,44 zł.

(poświadczona za zgodność kopia umowy cesji z załącznikami – k. 56-68, Aneksu nr (...) – k. 70)

W dniu 17 listopada 2010 r. powód sporządził pismo informujące pozwaną o cesji wierzytelności.

(kopia pisma – k. 54)

Na terminie rozprawy Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o załączenie akt postępowania egzekucyjnego (k. 108). Wobec nieudowodnienia dochodzonego roszczenia, zbędne jak i niemożliwe stało się bowiem czynienie ustaleń odnośnie ewentualnego przedawnienia roszczenia.

Sąd pominął wydruk wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego z k. 53, gdyż nie zawiera on podpisu, wobec czego nie ma mocy dowodowej dokumentu prywatnego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do przepisu art. 6 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody), a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym (kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

W niniejszej sprawie powód dochodzi zapłaty z umowy kartę kredytową numer (...) z dnia 14 stycznia 2008 r. zawartą przez pozwaną z (...) Bank S.A. Powód złożył kopię decyzji potwierdzającej zawarcie umowy. Pozwana przyznała, że zawarła taką umowę, jednakże zakwestionowała roszczenie co do zasady jak i co do wysokości. Powód winien był zatem udowodnić okoliczność, że z tytułu powołanej umowy powstało zadłużenie oraz w jakiej wysokości, czego nie uczynił. Na dowód okoliczności powołanych w pozwie złożył jedynie niepodpisaną kopię wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu

oraz nieczytelną kopię umowy. Powód nie udowodnił zatem zasadności jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44, LEX nr 80854). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, LEX nr 29440). W orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia ta była przedmiotem wielu orzeczeń – jak choćby wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt V CKN 175/00, opublikowanego w OSP 2001/7-8/116, uchwały składu siedmiu sędziów z 19 maja 2000 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 4/00, opublikowanej w OSNC 2000/11/195, wyroku z dnia 24 czerwca 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt I PKN 194/98, opublikowanego w OSNAP 1999/13/425 oraz wyroku z dnia 25 września 1997 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II UKN 271/97, a opublikowanego w OSNAP 1998/14/430. Główna idea, którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, jest następująca: sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża same strony. Możliwość przewidziana w zdaniu drugim powołanego wyżej art. 232 k.p.c. stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. W żadnym razie nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków. Już na marginesie warto zaznaczyć, że działanie sądu z urzędu w sytuacji nieuzasadnionej może prowadzić do naruszenia jednej z naczelnych zasad (wywiedzionej z treści art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a mianowicie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron.

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Należy również wskazać, iż powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie. Przedłożył bowiem umowę cesji wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty wydanego przez VII Wydział Grodzki dla G.-P. w sprawie VII Nc 8955/08 na kwotę 7.953,44 zł. Nie wiadomo zatem, czy wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem była już uprzednio dochodzona w postępowaniu wskazanym w cesji, czy też chodzi o inną wierzytelność względem pozwanej. Na marginesie należy wskazać, iż zasadny był również zarzut pozwanej nieudowodnienia zawiadomienia pozwanej o cesji wierzytelności. Powód nie przedłożył bowiem potwierdzenia nadania czy też doręczenia przedmiotowego zawiadomienia pozwanej.

Pozwana zarzuciła ostatecznie przedawnienie roszczenia powoda. Wobec braku dowodów na okoliczność daty wymagalności tego roszczenia, niemożliwym jest merytoryczne zbadanie przedmiotowego zarzutu. Powództwo podlegało jednakże oddaleniu z przyczyn wskazanych wyżej.